

בע"א (חדרה) 17407-11-13 - מחמוד אגבאריה נ' עיריית חדרה

בע"א (חדרה) 17407-11-13 - מחמוד אגבאריה נ' עיריית חדרה

בע"א (חדרה) 17407-11-13

מחמוד אגבאריה

נגד

עיריית חדרה

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לעניינים מקומיים בחדרה

[23.01.2014]

כב' השופטת טל תדמור-זמיר

החלטה

החלטה בבקשה להארכת מועד להישפט ולביטול דו"ח חניה מס' 15294952 מיום 20.3.98 (להלן: "הדו"ח") שניתן בתחום שיפוטה של המשיבה.

לטענת המבקש הוא מעולם לא קיבל הדו"ח ואך ביום 17.7.13 נודע לו לראשונה אודותיו, עת הגיעו לביתו מעקלים וביקשו להוציא מיטלטלין מדירתו. עוד נטען, כי הרכב שמספרו 89-488-58, שבגינו ניתן הדו"ח, לא היה מעולם בחזקת או בבעלות המבקש ומשכך יש להורות על ביטול הדו"ח.

המבקש צרף לבקשתו אישור משרד הרישוי מיום 17.7.13 ממנו עולה כי על שם המבקש לא מופיע רכב שמספרו 89-488-58.

לטענת המשיבה ביום 20.3.98 הדו"ח הוסב ממר ערדאת פאוזי אל המבקש, בהתאם לאישור היועמ"ש ומשהוסב הדו"ח נשלחה למבקש הודעת תשלום הקנס בגין הדו"ח בדואר רשום ביום 13.1.00, קרי- תוך שנתיים מיום ביצוע העבירה, במועד הקבוע בחוק (נספח ג' לתגובה). המשיבה אף צרפה אישור מסירה אשר נמסר לידי המבקש ביום 25.2.07 (נספח ד') וטענה כי משכך, יש לדחות את טענת התיישנות העבירה הן לגופה והן מחמת שיהוי בהגשתה. לנוכח טענת המבקש וטענות המשיבה, על צרופותיהן, הוזמנו הצדדים לדיון והמשיבה התבקשה להביא עמה החומר הקשור להסבת הדו"ח על שם המבקש.

בדיון שהתקיים ביום 7.1.14, הודיעה המשיבה כי לא עלה בידה לאתר החומר הקשור בהסבת הדו"ח וכל צד טען טענותיו.

דיון

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה לה ולאחר ששמעתי טענות הצדדים סבורה אני כי יש להורות על ביטול הדו"ח ואנמק.

כאמור, הדו"ח מושא הבקשה נרשם ביום 20.3.98 לרכב מספר 89-488-58. המשיבה הגישה טבלה, הנושאת כותרת "היסטוריית דו"ח חניה" ובה מצוין כי ביום 20.10.99 ניתנה "החלטת יועמ"ש - אישור הסבה" וביום 13.1.2000 נשלחה הודעת תשלום קנס בגין הדו"ח (נספח ב' לבקשה). מכך מבקשת המשיבה ללמוד כי הדו"ח הוסב כדין ולאחר הסבתו נשלח למבקש, במסגרת המועדים הקבועים לכך בחוק. בדיון שהתקיים בפניי מסר ב"כ המשיבה כי למעט שמו של מבקש ההסבה, אין בידי המשיבה את חומר ההסבה, שכן מדובר בחומר ישן מאוד, מלפני 15 שנה. ב"כ המשיבה ביקש לדחות הבקשה לביטול הדו"ח מחמת שיהוי, בהפנותו לאישור המסירה שנמסר לנאשם בשנת 2007.

מנגד, טען המבקש כי אינו מכיר כלל את מר ערדאט פאוזי, ממנו לכאורה הוסב הדו"ח על שמו. כן טען כי החתימה המתנוססת על גבי אישור המסירה איננה חתימתו. לבקשת בית המשפט חתם המבקש חמש דוגמאות חתימה לצורך השוואה (נ/1).

עבירת החניה שבגינה נקנס המבקש הינה עבירת קנס מסוג ברירת משפט שחלות עליה הוראות סעיפים 230-228 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ); הליך של ברירת משפט נפתח בהמצאה כדין של הודעת תשלום קנס המפרטת, בין היתר, את העבירה ואת שיעור הקנס שנקבע לה, כעולה מהוראות סעיף 228(ב) לחסד"פ.

הודעה זו היא מסמך קונסטיטוטיבי ומסירתה לנאשם פותחת את ההליך הפלילי נגדו (רע"פ 7752/00 ניר נ' מדינת ישראל, 15.5.02).

תקנה 41(א) לתקנות סדר הדין הפלילי התשל"ד - 1974 (להלן: "התקנות") קובעת כי בעבירות קנס של העמדת רכב במקום שהעמדתו אסורה לפי חיקוק, מותר להצמיד לרכב הודעה על מעשה העבירה. במידה ולא שולם הקנס במועד שנקבע בהודעה ובעל הרכב לא ביקש להישפט, על הרשות החובה להמציא הודעת תשלום קנס חדשה בהתאם להוראות תקנה 41(ב) הקובעת: "לא שולם הקנס במועד שנקבע בהודעה שהוצמדה לרכב ולא ביקש בעל הרכב להישפט תוך אותו מועד, תומצא לבעל הרכב הרשום ברשות הרישוי הודעת תשלום קנס חדשה".

עבירת קנס הינה עבירה מסוג "ברירת משפט" שהיא עבירת "חטא" ועל כן מתיישנת היא ככלל תוך שנה מיום ביצועה. בעניינינו, משמדובר בדו"ח שהוסב, מתיישנת העבירה תוך שנתיים מיום ביצועו. כי כך, נדרשת המשיבה להמציא למבקשת את הודעת תשלום הקנס - בדואר רשום - בתוך שנתיים מיום ביצוע העבירה (סעיף 225א(ב) לחסד"פ).

ישנן סיבות שונות להגיון שאחרי התיישנות העבירה וביניהן הרצון לגרום לרשויות לנהוג ביעילות ותוך זמן סביר, הרצון כי זכרון העדים לארוע יהיה טרי וכי חומר הראיות יהיה נגיש. לצד אלה ניצבת הגישה כי לא ייתכן למשוך הליכים מעבר לפרק זמן סביר.

נלמד אם כן, כי על הרשות להודיע לאזרח על ביצוע עבירת חניה מושא תיק זה תוך שנתיים מיום ביצועה. אדון עתה בדרכי ההודעה.

סעיף 237(א) לחסד"פ קובע כי:

237. (א) מסמך שיש להמציאו לאדם לפי חוק זה, המצאתו תהיה באחת מאלה:

(1) במסירה לידי; ובאין למצאו במקום מגוריו או במקום עסקו - לידי בן משפחתו הגר עמו ונראה שמלאו לו שמונה עשרה שנים, ובתאגיד ובחבר בני-אדם - במסירה במשרדו הרשום או לידי אדם המורשה כדין לייצגו;

(2) במשלוח מכתב רשום לפי מענו של האדם, התאגיד או חבר בני האדם, עם אישור מסירה; בית המשפט רשאי לראות את התאריך שבאישור המסירה כתאריך ההמצאה.

תקנה 44 א לתקנות מוסיפה על הוראה זו וקובעת חזקת מסירה. זו לשונה:

"44א. בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה,

ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט, לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור

המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן" (ההדגשות שלי - ט.ת.ז.).

דהיינו, המחוקק אינו דורש מהרשות להודיע לנאשם בבירור ואף לא לשלוח לו דואר רשום עם אישור מסירה. כל

שנדרש הוא משלוח הודעה בדואר רשום, או אז עובר נטל הראיה ישירות אל כתפי הנאשם להוכיח כי לא הודע לו.

אם לסכם האמור עד כה, הרי שהדרישות מהרשות פשוטות. מקום בו אדם עבר עבירה ולא ניתנה לו במקום הזמנה

על ידי פקח, על הרשות להודיעו על קיום העבירה בדואר רשום, בענייננו - תוך שנתיים מיום ביצוע העבירה. לא עשתה כן - התיישנה העבירה.

בענייננו מבקשת המשיבה לקבוע כי בוצעה המצאה כדין של הדו"ח בדואר רשום, תוך שנתיים מיום ביצוע העבירה,

בהסתמך על תדפיס "רשימת דברי דואר רשומים שנמסרו למשלוח" ממנו עולה, לטענתה, כי הדו"ח נשלח בדואר

רשום במועד המצוין על גבי התדפיס (נספח ג' לתגובה) (להלן: "התדפיס").

המשיבה לא צרפה לתדפיס אישור דואר ישראל בדבר משלוח הדו"ח מושא התדפיס בדואר רשום, פגם שניתן היה לרפא, לו היה בידיה אישור מסירה כדין של דבר הדואר, אף ממועד מאוחר יותר.

נשאלת השאלה, אם כן, האם יכול התדפיס שכותרתו "רשימת דברי דואר רשומים שנמסרו למשלוח" להוות ראיה לאישור בדבר משלוח בדואר רשום כמצוות המחוקק?

על מנת לסבר את האוזן יובהר כי מעיון בתדפיס עולה כי במקור מכיל הוא רשימה ארוכה של דברי דואר אשר נמסרו לדואר, על מנת שיישלחו בדואר רשום. כל הדו"חות הנזכרים בתדפיס מחוקים, למעט הדו"ח הרלבנטי, המתייחס למבקשת. בראש התדפיס רשומים הפרטים כדלקמן:

"רשות החניה, עיריית חדרה, רשימת דברי דואר רשומים (לפי מיקוד) שנמסרו למשלוח".

בפינה השמאלית העליונה של התדפיס מצוין תאריך ומתחת מפורטים דברי הדואר לפי מס' רץ, שם משפחה, שם פרטי, כתובת ומספר הדו"ח (זאת ניתן ללמוד כאמור, אך מהשורה הבודדת בה מופיעים פרטי המבקשת, שכן יתר הפרטים, מחוקים).

אישור משלוח דבר דואר רשום הינו אישור מודפס של רשות הדואר אשר מציין, בין היתר, את מועד משלוח הדואר הרשום על ידי רשות הדואר, הלכה למעשה. עיון בתדפיס "רשימת דברי דואר רשומים שנמסרו למשלוח" מעלה כי אין מדובר באישור משלוח דואר רשום, אלא לכל היותר באישור על מסירה למשלוח בדואר רשום.

משכך, אני סבורה כי אין די באותו תדפיס כדי להוכיח שדבר הדואר אכן נשלח למבקש בדואר רשום תוך שנתיים ממועד ביצוע העבירה. רוצה לומר, כי אפילו אניח שהסבת הדו"ח על שם המבקש בוצעה כדין, אזי בהעדר אישור על משלוח דבר דואר רשום (להבדיל מאישור על מסירת דבר דואר לבית הדואר), לא הוכח כי הדו"ח אכן נשלח למבקש בדואר רשום תוך שנתיים מיום ביצוע העבירה ובנסיבות הרי שלא קמה חזקת המסירה.

בית המשפט בתוך עמו הוא יושב ולא נסתרת מעיניו הטענה לפיה אזרחים רבים יושבים בחיבוק ידיים, מתעלמים מקיומם של דו"חות חניה נגדם ואך משמגיעה החרב אל סף צווארם, פונים הם לבית המשפט בטענות שונות ומשונות ובית המשפט צריך למנוע מהם לפעול בדרך נלוזה זו.

אלא שלטענה זו יש להשיב כי על מנת להילחם בתופעה האמורה, צריכה הרשות בראש ובראשונה לפעול, כנדרש מכל אזרח, על פי הוראות הדין.

נסיון החיים, כמו גם הנסיון השיפוטי מלמדים כי לא תמיד מגיע דואר רשום למי שנשלח לו ובכל זאת החליט המחוקק ללכת לקראת הרשות ולקבוע את חזקת המסירה.

על בית המשפט לדקדק דווקא במעשי ופעולות הרשות שכן בית המשפט אמון על שמירת שלטון החוק. אך לאחר שתעמוד הרשות בדרישות החוק, ניתן יהא לפנות בדרישות לאזרח.

איני מתעלמת מאי הנוחות שהחלטה זו עלולה לגרום לעומד ומתבונן מהצד, שיכול ויאמר כי יצא חוטא נשכר. אלא שבנסיבות שפורטו לעיל אין הדבר כך. כל שהיה על המשיבה לעשות הוא להציג אישור המעיד כי ביום אנשלח למבקש דואר רשום ואין למשיבה להלין אלא על עצמה, על שלא הקפידה למלא אחר הוראות החוק ויצאה ידי חובתה בהגשת התדפיס האמור.

כן יש לזכור כי תנאי לקיומו של הליך הוגן הוא שאדם שהליך נפתח כנגדו ידע על כך. בפרט כאשר מדובר בהליך גבייה אשר טומן אפשרות לנקיטת הליכי גבייה מנהליים העלולים להיות פוגעניים ולהסב לו הוצאות לשם תשלום החוב (ראו דברי כב' הש' פוגלמן במסגרת רע"א 5255/11 עיריית הרצליה נ' אברהם חנוך כרם (11.6.13)).

כך גם בהפניית המשיבה לאישור המסירה מיום 25.2.07 אין כדי לסייע. המבקש הכחיש שחתם על אישור המסירה והכחשתו מתיישבת עם דוגמת חתימתו כפי שבאה לידי ביטוי ב-נ/1.

זאת ועוד, אין די בהגשת תדפיס היסטוריית דו"ח חניה המציין בשורה לקונית בטבלה כי אישור ההסבה בוצע "בהתאם להחלטת יועמ"ש" כדי להסביר את פשר ההסבה כאשר מנגד המציא המבקש אישור משרד הרישוי לפיו הרכב מושא הדו"ח לא היה בבעלותו.

כן העיד המבקש, שהינו בן 33, כי סיים את לימודיו בתיכון בשנת 97, לאחר סיום לימודיו עבד בתחנת דלק ומיד לאחר מכן בחנות הבגדים של אחיו, שם עובד עד היום ורק בשנת 2006 רכש לראשונה רכב.

זה המקום להביע תמיהה על כי מחד גיסא, המשיבה מבקשת לגבות היום סך של כ-1,530 ₪ בגין דו"ח ע"ס 70 ₪ שניתן בשנת 1999, ומאידך גיסא, כשנדרשת היא להמציא את אישורי ההסבה אין בידיה לעשות כן מפאת הזמן שחלף.

סוף דבר

לאור שפורט לעיל, אני סבורה כי המשיבה לא עמדה בנטל הראיה המוטל עליה ולכן קובעת כי הדו"ח מושא הבקשה התיישן. המשיבה תפעל לביטול דו"ח מס' 15294952 מיום 20.3.98.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים (למבקש עפ"י ת.ז. 036428894 לת.ד. 2281 אום אל פחם). ניתנה היום, כ"ב שבט תשע"ד, 23 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.